

”Menee, kuten täytyy mennä”

©Jyrki Heikkinen

Ville Hänninen

Kuopiolainen Jyrki Heikkinen on harvinainen tapaus, runoilija ja sarjakuva-piirtäjä. Silti hän ei ole ruvennut kuvittamaan runojaan tai täyttämään sarjakuviaan sanoilla. Heikkinen on pitänyt ilmaisumuodot erillään toisistaan. Tähän asti.

Teos Kiitosvirret + ylistyslaulut (Asema) yhdistää Heikkisen kaksi leipälajia jännittävällä tavalla. Heikkinen, 50, on tehnyt kirjaan kuvarunoja, joissa vaistonvaraisesti ja välillä unenomaisestikin etenevää tarinointia ohjaa vuoroin kuvallinen, vuoroin sanallinen ilmaisu. Kerrankin sana ja kuva sekoittuvat oikein kunnolla, vaikuttavat toinen toisiinsa.

– Loppuvuodesta 2006 aloin pitää luonnoskirjaa, jota kuljetin kaikkialle mukani. Kirjasin ja piirsin siihen havaintoja ympäriltäni, koti-isän elämää viettävä Heikkinen kertoo.

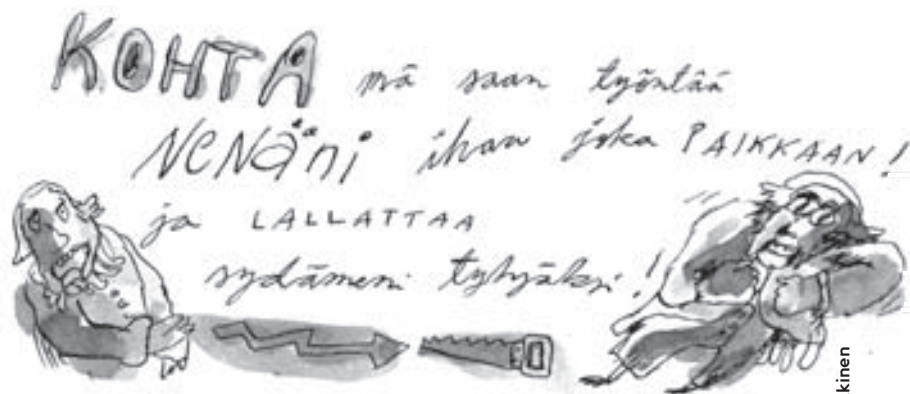
– Pian aloin miettiä, että tämä tie on sellaisenaan moneen kertaan kuljettu enkä toisi aiheeseen mitään merkittävää

uutta. Puhdas omaelämäkerrallisuus ei olisi tarpeeksi kiinnostavaa. Päätin päästää ilmaisuni vapaaksi ja tehdä arjesta vain löyhästi ponnistavia kuvarunoja.

Heikkinen kertoo, että päiväkirjan pitäminen sai hänet ajattelemaan uudella tavalla sekä sarjakuvaa että runoutta.

– Olen tehnyt pitkään sarjakuvia, jotka

ovat muodoltaan melko perinteisiä ruutujakoja myöten. Nyt yritän tehdä tarinoita vapaammin. Kun tein Tohtori Futuroa (2007), pyrin piirtämään mahdollisimman hitaasti ja huolellisesti. Kiitosvirsiä tehdessä jätin kaiken varovaisuuden pois. En ole ajatellut, mikä on oikein. Kaikki menee, kuten sen täytyy mennä.

©Jyrki Heikkinen

Salaisuuden portti raottuu

On paljon hetkiä ja tunnetiloja, joiden ilmaisemiseen sanat eivät tunnu riittävän. Heikkisen mukaan kuvan ja sanan yhdistelmällä on huimat mahdollisuudet.

– Koen perinteisen runon ainakin tällä hetkellä minän työkaluna. Tekstit syntyvät läsnäolosta, täyden tietoisuuden olotilassa. Kun toin kuvat mukaan prosessiin, tunnuin vapautuvan kirjoittajanakin. Kuvarunoissa pystyn käyttämään sellaisia säikeitä, jotka eivät istuisi pelkän tekstin muodostamaan kokonaisuuteen. Nautin lopputuloksen irtonaisuudesta ja mahdollisuudesta improvisoida.

Heikkisen tapa puhua taiteestaan on kiehtova. Hän pohtii tekemisiään lähes mystikkomaisilla äänenpainoilla. Taide tuntuu näyttäväytyvän hänelle ensisijaisesti tapana saada ote jostain korkeammasta.

– Koen, että parhaimmillaan kuvalla, sanalla tai niiden yhdistelmällä saa raotetuksi salaisuuden porttia, edes hieman. Ne vievät päin elämän mysteeriä. Elämme aika mielipuolisessa maailmassa, mutta se ei tarkoita, etteikö arjessa olisi runsaasti iloa, kauneutta ja salaperäisyyttä.

– Niitä tahdon kuvata, mutta en helpoimman kautta. Ihmisen kohtalona on kilvoittelu. Hyvää syntyy aitoihin törmäilemällä. Ainakin minulla taiteen syntyminen vaatii tunnemyrskyjä eivätkä ne tule esiin ilman rimpuilua.

© Jyrki Heikkinen

Jyrki Heikkinen

Sarjakuvat:

- Ihan Tavallinen Kirjasto-uni, Savonlinnan kaupunginkirjasto 1988
- Tsiirnam bai, Suuri Kurpitsa 1999
- Arjen vartijat, omakustanne 2000
- Aamulla varhain ja muita Jyrki Heikkisen sarjakuvia, omakustanne 2001
- Autuaat, omakustanne 2002
- Punajakälä, Asema 2005
- Seiniä päin, omakustanne 2005
- Lucifer, omakustanne 2006
- Tohtori Futuro, Asema 2007
- Punajakälä ranskaksi: Le Lichen Rouge, La Cinquième Couche (Belgia), 2007
- Kiitosvirret ja ylistyslaulut, Asema 2008
- Paparoad, Boing Being 2008

Runoteokset:

- Hieno, pieni kiekura (Otava, 2006), Pois voihe ja valitus! (Otava, 2004), U pui uje mui (Otava, 2002), Riemupolitiikan hautajaiset (Karisto, 1984).

- Kuvittanut Jouko Sirolan teoksen Toniemi ja Huvuori, ylimmät ystävykset (Teos, 2008).
- Osallistui Mäntän kuvataideviikoille tänä vuonna.

